

We gaan weer beginnen.

De voetbalcompetitie kent een grillig verloop nadat in december de boeken voor even werden gesloten. De eerste prijzen in de vorm van een periodetitel zijn verdeeld, de tussenbalans is opgemaakt, al dan niet met consequenties voor de trainer. De storm is geluwd en de winterstop is een dankbare gelegenheid om de zinnen te verzetten.

Dan komen de maanden januari en februari met wisselende weersomstandigheden die leiden tot een haperende hervatting van het seizoen. Incomplete programma's met de nodige manipulatie van afgelastingen in een een-tweetje tussen consul en trainer.

Vaste bezoekers van wedstrijden zien hun rituele gang naar het veld stokken. Zekerheden vallen weg. Vaste patronen worden ondermijnd. Alternatieve tijdsbesteding ligt niet voor de hand. De aanhangers van het edele spel met de bal zijn bepaald niet gezellig bij het afwerken van het boodschappenbriefje van het thuisfront.

We voelen ons ontheemd op de wekelijkse voetbalmiddag. De tijd staat even stil. Het ritme is er uit.

Het circus dat zich concentreert op en rond de groene mat trekt zich binnenkort weer op gang. Het voelt weer vertrouwd dat de scheidsrechter op tijd is, want anders is Adrie de Willigen onze redder in nood. De geluidinstallatie schettert als vanouds, de pupil van de week meldt zich met trotse ouders voorzien van de camera. Het programmabladd heeft even de belangstelling om daarna achteloos in een prullenbak te verdwijnen. De trainer gooit zijn ziel en zaligheid in de wedstrijdbespreking. Beide ploegen zetten een creatieve warming up op poten. De wedstrijdformulieren worden ingevuld als schriftelijk bewijs van het verloop van de wedstrijd. De bestuurskamer vult zich met volwassen mannen die haast aandoenlijk opeengepakt rond de tafel zitten. De pers meldt zich. De entreebewijzen aan de man gebracht bij de ingang en daarop onmiddellijk volgt een nieuwe aanval op de portemonnee met de verkoop van loten, natuurlijk altijd bestemd voor de jeugd. De wedstrijd is voorzien van een sponsor.

Koude voeten in de modder. Het shaggie tussen de lippen. De wit gekalkte lijnen met hier en daar een merkwaardige kronkel. De smoezelige cornervlaggen, de overmatige bezetting van de dug outs. De kleurrijke shirtkeuze van de scheidsrechter. De bedenkelijke buikontrek van de grensrechter.

Dan klinkt het fluitsignaal als een geschenk van boven, de aftrap. Elke keer is er hoop, zijn er verwachtingen, of wordt al snel de conclusie getrokken dat het weer niks is.

De acteurs op het veld, in het dagelijks leven begaan met zeer uiteenlopende bezigheden, staan er nu als team. Zij bewijzen elke week dat ze geen robots zijn die volledig geprogrammeerd een wedstrijd afwerken. Dat ze niet onfeilbaar zijn, een man uit de rug laten lopen, het luchtduel verliezen, de 2e bal verspelen, de vleugels niet bezetten, te laat omschakelen, de tweede paal uit het oog verliezen, aan de verkeerde kant dekken, in de buitenspelval lopen, de steekpass niet geven, geen

druk zetten, niet in de voeten spelen, geen rust bewaren, te snel kiezen voor de lange bal, een stomme gele kaart pakken, uit de positie lopen en zelfs de organisatie uit het oog verliezen.

Er wordt ook nog gescoord want daar blijkt het toch om te gaan. Heel simpel, het resultaat telt en maakt veel goed. "Honger maakt zelfs rauwe bonen zoet".

Na anderhalf uur zijn de stofwolken opgetrokken, emotie of berusting, de schlemiel, de man of the match, het klopje op de schouder bij winst, het kratje bier in de kleedkamer, de warme douche, de file bij de bar, de trek in een broodje, zwoegende barvrijwilligers, de rinkelende telefoon in de bestuurskamer, de uitslagen bij andere wedstrijden, de schaal met bitterballen, het bedankje voor de scheidsrechter, de nabeschouwing van alle experts op de vierkante meter, de derde helft, de tombola, het rad van avontuur, de uitslagen op teletekst, de opmaat naar het vervolg van het weekend, al dan niet in hoog tempo gelardeerd met vloeibare versnaperingen.

En dan is het weer maandag, een week met nieuwe kansen en mogelijkheden. Op naar het volgende weekend.

Een snelle blik in de ochtendkrant leert dat de verslaggever van dienst weer een andere wedstrijd heeft gezien. So what?

We gaan weer beginnen. Gelukkig maar.

(joop vd Laan)